

Управління культури Полтавської
обласної державної адміністрації

Полтавська обласна бібліотека для
юнацтва ім. Олесь Гончар

Солов'їне серце України

*Сценарій поетичного вечора-посвяти до 105-ї річниці від дня
народження Андрія Малишка*

Полтава -2017

ББК – 83.34Укр.
УДК – 379.8:82.09(477)
С 60

Автор-укладач: *Варвара Василівна Потуремець*

Солов'їне серце України: сценарій поетичного вечора-посвяти до 105-ї річниці від дня народження Андрія Малишка / автор-укладач В. В. Потуремець; Полтавська обласна бібліотека для юнацтва ім. О. Гончара – Полтава, 2017. – 16 с.

Сценарій поетичного вечора-посвяти присвячений творчості поета Андрія Малишка. Акцентується увага на тих його поезіях, які стали відомими піснями. Видання адресується бібліотечним працівникам, які працюють з юнацтвом, та вчителям-філологам.

"Одні зникають з життя тому, що їх просто руйнують хвороби, другі ж згорають, як бійці в атаках, падають спалені на тяжких безнастанних вогнях своєї праці і творчості. Таким мені уявляється Малишко... Людина полум'яного темпераменту, творчого шаленства, він згорів дочасно, упав на півиляху, полишивши нам золоті розсипи своїх поезій, нев'янучу красу своїх пісень."

Олесь Гончар

У дивовижної пісні – дивовижна доля. Нею вітаються і прощаються українці в усьому світі. Вона – як пароль для однодумців, знайомить і зводить близьких по духу людей. Вона знаходить по всьому світу рідних і друзів. Микола Луків, головний редактор журналу «Дніпро», у мандрах широкими світовими просторами не раз переконувався: варто українцям розпочати зворушливе «Рідна мати моя, ти ночей не доспала...», як мелодію підхоплюють люди, від України вельми далекі. «У чому ж секрет? У чому сила цієї пісні? Чому її хочеться співати?» – риторичні, напевне ж, запитання. Бо й Борис Олійник, який витворив свою неповторну й не менш улюблену народом «Пісню про матір», згідливо хитав головою: «А таки феноменальна! У якій би країні ця значима пісня не лунала, її впізнають відразу, і захоплюються нею відразу: «О, це Україна!» – кажуть»...

«Пісня про рушник» — гімн материнській любові, котра оберігає й захищає нас усе життя. Від першого до останнього подиху. На Землі і на Небі. 14 листопада авторові слів цієї пісні Андрію Малишку в Україні буде відзначатися 105 років від дня народження. До цієї дати в бібліотечних закладах області пропонуємо провести поетичний вечір-посвяту **"Солов'їне серце України"**.

В приміщенні, де буде проходити захід, слід експонувати книжкову виставку **"Співець української долі, життя та любові"**, портрет ювіляра, під ним дати життя і смерті поета – 14.11.1912 – 17.02.1970.

План організації книжкової виставки:

Цитата: "Бачили ми його безмежно ніжним, і ласкавим, і змордованим, ображеним, бачили і гнівним, і пісенно-натхненним – все це був він, Андрій Малишко, людина дивовижної цільності й рідкісного душевного багатства, людина – вогонь, боєць, патріот"

Олесь Гончар

Перший розділ: Мене нагородила доля словом. (Віхи життєвого і творчого шляху Андрія Малишка.)

Другий розділ: З піснею сміявся, плакав і журився.

Третій розділ: Гідний пам'ятник українській матері – "Пісня про рушник".

В заході беруть участь двоє ведучих і один читець

Перший ведучий: Андрій Малишко – поет-лірик і мужній воїн. Із високим розумінням українських коренів поет ішов стежками і слідами Кобзаря.

Другий ведучий: Поезія А. Малишка – глибоко лірична, щира, безпосередня. Поет глибоко переживає те, про що пише. Його творам притаманна ліричність, емоційність, простота, прозорість змісту. Тому однією з особливостей поезії А. С. Малишка є її музикальність. Поет був сам музично обдарованою людиною, мав чудовий голос (баритон), добре співав.

Перший ведучий: З тісної селянської хати в невеликому селищі Обухові, що неподалік Києва, де народився Андрій Малишко 14 листопада 1912 року, виніс він найпершу незрадливу любов до рідної землі та матері, до рідної пісні та слова.

Другий ведучий: Жилося родині Малишків важко, землі було дві десятини, а сім'я чималенька (одиннадцять дітей), тому доводилось господарю і шевцювати, і на заробітки в Таврію ходити.

Малий Андрій допомагав, як умів, то ходив заможнішим по господарству допомагати, то грав на весіллях на гармонії, бо талант мав до музики.

Підрісши, пішов у семирічку, потім навчався в медичному технікумі. Та жив у юнаковій душі потяг до прекрасного, до пісні, до поезії. Тож і привів він Малишка на літературний факультет Київського інституту народної освіти (тепер Київський національний університет імені Тараса Шевченка). Там його взяв під своє могутнє крило Максим Рильський.

Читець: А з тої пісні скільки діла:

Злетіла з білого крила,
Забилась птахом, забриніла,
На трьох роменах зацвіла.
Ще простелила дві стежини
І прихилилась біля них:
Одну з солодкої ожини
І другу в брилах кам'яних.
А я, мов хлопчик, сню і мрію,
Усе шукаю день при дні
Ту пісню – матір і надію,
І рідну посестру мені.

(А. Малишко "А з тої пісні скільки діла")

Перший ведучий: 1930 р. – Андрій Малишко надрукував перші вірші в журналах "Молодий більшовик" і "Глобус". Через два роки закінчив Інститут народної освіти, вчителював у Овручі.

1934–1935 – служив в армії. Потім був журналістом у Харкові, Києві – "Комсомолец України", "Літературна газета". У редакції журналу "Молодий більшовик" зустрів Дарину Лівшиць, одружився з нею. 1937 року в них народилася дочка Валентина, згодом – поетеса і перекладач. Цю сім'ю Малишко залишив по війні. Повернувся з війни з другою дружиною - Майєю Федоровою. 1959 року в нього "з'явилася" третя дружина – поетеса Любов Забашта.

1941–1944 – військовий кореспондент фронтових газет "Красная Армия", "За честь Батьківщини", партизанської газети "За Радянську Україну". Отримав контузію, підірвавшись на міні. Видав сім збірок поезій, зокрема "Україно моя!" (1942) – одне з найяскравіших поетичних явищ років війни.

1947 – Сталінська премія за поему "Прометей". Згодом одержав ще одну таку за збірку "За синім морем" (1951). Мав Шевченківську премію 1964 року – за збірку "Далекі орбіти" та Державну премію СРСР (збірка "Дорога під яворами", 1969)

1970, 17 лютого – Андрій Малишко помер у Феюфанії (одночасно інфаркт та інсульт). Похований на Байковому кладовищі. Остання збірка віршів "Серпень душі моєї" вийшла вже посмертно.

Другий ведучий: Постать Малишка не є однозначною. Він жив в епоху поламаних доль і загублених талантів. Він, як і кожна смертна людина, не був безгрішним, а тому не завжди писав те, про що думав, і за що боліла душа. Були в житті й жахливі помилки, і компроміси, і вчинки, за які потім ставало соромно... Але він був людиною совісною і, безперечно, знав, де кривив душею. І щиро каявся.

Перший ведучий: Розказують, що у колі вірних друзів у хвилини відчаю й безвиході, в яку його частенько заганяли високі партійні чиновники, Малишко шкодував, що свого часу славив партію та Леніна, що був змушений не завжди правдиво писати про своїх товаришів по перу. Згадаймо хоча б його виступ на похороні Володимира Сосюри в січні 1965-го. Ту промову вперше повністю надрукували лише через 40 років. Такі виступи тоді узгоджувалися наперед у партійних інстанціях, і Малишко мав у кишені два варіанти: один для партійних чиновників, якщо ті захочуть перевірити, що він говоритиме, а інший для себе. Коли ж почав читати з того другого аркуша, то йому вимкнули мікрофона. Але Малишко договорив до кінця. Тоді це були надзвичайно ризиковані слова:

Читець: «Холодно тобі зараз, поете?! І сніг над тобою іде дуже холодний. Над твоєю труною, у цей холодний зимовий день, ми клянемося, що будемо любити свою мову, свій кароокий народ, як ти заповідав у своєму вірші «Любіть Україну!»... І хай дурість кретинів і невігласів, прелатів і єзуїтів, яка вкоротила тобі життя після написання цього вірша, зів'яне над могилою великого українського поета!»

Другий ведучий: Це було своєрідне каяття. 14 років перед тим, улітку 1951 року, Сосюру чотири дні поспіль засуджували на письменницькому пленумі за нібито націоналістичний вірш «Любіть Україну!». Малишко також змушений був

виступити з осудом «ідеологічних збочень» Сосюри – колишнього петлюрівця.

Сьогодні ця Малишкова промова звучить як пересторога усім нам нинішнім – не прогинаймося перед сильними світу цього, не продаваймося, не спокушаймося на ті блага, які вони нам обіцяють, бо блага ті ніщо проти людської пам'яті, проти вічності, в якій залишаться наші душі.

Перший ведучий: Але незважаючи ні на що, Андрій Малишко був веселою компанійською людиною. Любив розігрувати друзів і колег. Анатолій Дімаров називав його найактивнішим штукарем серед старших письменників, хоча і сам був таким. Ось одна з таких історій. На декаді української літератури в Узбекистані Андрій Малишко влаштував каверзу своєму колезі Антонові Хижняку. Той мусив виступати перед старими узбецькими бавовнярами. Малишко кілька разів повторив: "Ти ж дивись, коли виступатимеш, не бовкни "саксаули" замість "аксакали"!" І так довго морочив голову, що Хижняк справді сказав: "Уважаемые товарищи саксаулы". І таких випадків, коли А. Малишко з А. Дімаровим, робили різні каверзи своїм товаришам по перу було безліч. Але розігрували друзі й самого Андрія Малишка.

Другий ведучий: Андрій Малишко написав поему «Полководці» і, звісна річ, очікував на третю Сталінську премію. А вона чомусь не поспішала. І треба ж так статися, що він у цей час посварився зі своїми друзями Платоном Майбородою та Олесем Жолдаком. Невідомо вже, що послужило причиною їхньої сварки, але у стосунках із гарячим і непередбачуваним Малишком таке траплялося нерідко. І ображені Майборода з Жолдаком вирішили розіграти Малишка. Пішли в магазин і купили три примірники книги «Автобіографія І. Сталина» в шкіряній із золотом палітурці, за сміховинно мізерну ціну. А Олесь Жолдак крім того, що був пародистом, ще й умів добре підробляти різні почерки. То він на тій «Автобіографії» почерком Сталіна й написав:

«Талантливому українському поету А. Малышко, автору поэмы «Полководцы». С комприетом – И. Сталин, Москва, Кремль». І підпис Сталіна поставив. Загорнули книгу, заліпити її на пошті сургучевою печаткою, написали зверху адресу Малишка й сунули до поштової скриньки поета.

Наступного дня пішли до нього миритися. А Малишко якраз чекав біля телефону виклику на отримання Сталінської премії. І коли друзі зі «здивуванням» його запитали: «А звідки ти знаєш?». А. Малишко показав на стіл де лежала «Автобіографія І. Сталина», розкрита на першій сторінці з автографом вождя. Друзі підійшли до столу, прочитали, але не проїнялися ніяк.

– Ну й що тут такого? – сказав Платон Майборода. – У мене теж така є! – і дістав таку ж книгу, дав Малишкові. Той прочитав: «Платону Майбороді, другу таланливого українського поета А. Малышко, автора поэмы «Полководцы». С комприетом – И. Сталин, Москва, Кремль». Прочитавши, Малишко за цим разом ще не збагнув нічого. Тоді Олесь Жолдак вийняв ще одну таку ж саму книжку і показав в ній автограф: «Олесю Жолдаку, другу композитора П. Майбороды, который дружит с Андреем Малышко, талантливым украинским поэтом, автором поэмы «Полководцы». С комприетом – И. Сталин, Москва, Кремль».

Пауза була знаменита. Місяців зо три друзі не могли поткнутися до Малишка на поріг...

Але дружба між цими людьми була значно сильнішою за будь-які сварки, адже рідко хто в ті страшні сталінські часи міг так безбоязко жартувати між собою іменем великого тирана.

Перший ведучий: Повернімось до поетичної творчості Андрія Малишка. Адже його поетична спадщина надзвичайно велика. Андрій Малишко написав велику кількість високохудожніх творів, видав близько сорока поетичних збірок. Творчість поета розвивалася в річищі української народнопісенної традиції.

Він широко використовував фольклорні образи, користувався формою народних поезій, часто просто стилізував свої поезії під народні пісні. На слова А. Малишка написано понад сто пісень композиторами О. Білашем, Платоном та Георгієм Майбородами, Л. Ревуцьким та іншими. Це передусім "Пісня про рушник", "Учителька", "Ми підем, де трави похилі", "Київський вальс", "Стежина", "Цвітуть осінні тихі небеса", які стали народними, принесли їх автору заслужену славу.

Неперевершена краса природи і повільні людських почуттів, освячених коханням, ліричні спогади про батьківський дім і філософічні міркування про сенс людського життя — такий тематичний діапазон пісень А. Малишка.

Другий ведучий: Любов до пісні в А. Малишка від його матері, Ївги Базилихи. Вона співала разом із сином багато пісень. За спогадами А. Малишка її пісні врзалися в пам'ять на все життя. Тільки ж одне не задовольняло хлопця: сумні кінцівки. Не могло його чуле серце миритися з трагічною загибеллю козака, якому чорний ворон очі клює... І тоді Андрій перекомпоновував пісню по-своєму: ні, не вбито козака – поранено, вилікували його добрі люди, та й повернувся він додомоньку. Кажуть, ніхто з письменників не знав стільки пісень, як А. Малишко.

Читець: Бувало, мати, Ївга Базилиха -
До неї й досі спогадом лечу, -
В зимовий вечір заспіває з тиха
І доведе малого до плачу.
Сама розкриє душу материнську,
І щирі пісню перелле сама
І перемріє, погойда колиску
І до вервечок руку підійма.
Та де ж ти брала незвичайне слово
І спокою цілюще джерело?
Ішли дощі, цвіли мої діброви,
І ранок бив загонисте крило,
Як синя птиця. Мати моя, мати,
Стара голубко в сяйві сивини....
Пройшло тих літ не мало, не багато,
І де вони, малі твої сини?
Устане день, - він сонцем все забризка, -
Увійде гість, огляне все один:
Санчата в сінцях, плетена колиска -
П'ятьох синів забава і спочин.

А вже вони пішли чи полетіли,
Казок і мрій сердечні слухачі.
У тебе ж вечір. І звичайне діло:
Суорова нитка в'ється уночі.
Одне бажання, помисли єдині:
- Тепер синам не западеться путь.
Я знаю, що навіки і віднині
Мені очей старечих не забудь.
Подвір'я тихе і дідівську хату,

Казок дніпрових золоті мости,
Тебе, маленьку, рідну, сивувату,
Дано навіки в серці пронести.

(А.Малишко "Материнська")

Перший ведучий: Перші пісні написав поет на пропозицію О. Довженка ще в період ранньої творчості до кінофільму "Щорс" - "Богунська четверта" ("Гей, за Десною люди веселі"). У роки війни співали його пісні "Партизанська", "Як збирались хлопці до загону".

Але серед золотого пісенного фонду, чи точніше – генофонду України – на особливому, чільному місці – "**Пісня про рушник**". Ні час над нею не владний, ні простір. Її не дуже люблять виконувати сучасні співаки, бо співається вона повним голосом, а де ж того голосу взяти, якщо Бог не дав? Зате вона, ця унікальна пісня, улюблена народом, якому голосу не бракує. І люблять її покоління людей так вірно, незрадливо, якою і є сама материнська любов...

Другий ведучий: У 1959 році у кінострічці «Літа молодії» бентежний голос Олександра Таранця звернувся до всіх нень України зі словами синівської вдячності, і звідтоді «Рідна мати моя...», або «Рушничок» – як ще називають люди, співають не лише в усіх куточках України – на всій земній кулі. «Пісня про рушник» пройшла по всьому світу й зробила для України більше, ніж будь-яка пропаганда і агітація. Вона відразу стала народною, і це теж рідкісне явище. Вона щось таке повідала, що завжди живе в душі людини.

Зворушливо переплелася доля цієї пісні з долею першого виконавця Олександра Таранця. Саме «Пісня про рушник» допомогла знайти йому загублену у вирі війни сліпу сестру. Жінка почула братів голос по радіо і невдовзі рідні люди зустрілися, обійнялися.

Перший ведучий: Розповідають, що слова пісні були написані Андрієм Малишком у лікарняній палаті. У відчинене вікно залетіла голубка – символ материнської душі, і свої почуття Андрій Самійлович вилив у проникливих рядочках про найріднішу людину, про найдорожче у світі. За щасливим збігом композитор Платон Майборода подзвонив побратимові і награв написану ним мелодію, що ідеально «пасувала» словам. Народилася пісня...

«Пісня про рушник» якби започаткувала цілу низку пісень про найріднішу для

кожного з нас людину на землі. «Чорнобривці», «Мамина вишня»... Хто не знає цих мелодій? А сьогодні згадаймо «Пісню про рушник» Андрія Малишка і Платона Майбороди.

(Звучить запис пісні)

Другий ведучий: Міцна багаторічна творча дружба поєднувала А. Малишка і Платона Майбороду. Тільки з цим композитором було створено понад 30 пісень: "Київський вальс", "Ми підем, де трави похилі...", "Ти, моя вірна любов", "Стежина", "Вчителько моя", "Пісня про рушник", "Гаї шумлять біля потоку", "Журавлі", "Білі каштани", "Колискова", "Пролягла доріженька" та інші.

Читець: Знову дороги лягли поміж нами,
Знову любов як веселочка чиста.
Де ти, мій друже, проходиш полями
Де тобі світить зоря промениста?
Ми подружили, до праці охочі,
Ми побраталися в доброму ділі,
Як ми співали осінньої ночі -
Карії очі та рученьки білі!
Добре, що серце не знає омани,
Добре, що наші дороги кипучі.
Хай над тобою ті білі каштани
Вічно цвітуть, як дніпровські кручі.

(А. Малишко "Платону Майбороді")

Перший ведучий: У співавторстві з П. Майбородою був написаний цикл пісень про Київ («Пісня про Київ», «Київські зорі», «Київський вальс»).

(Звучить запис однієї з цих пісень)

Другий ведучий: Темі кохання присвячена пісня «Ми підем, де трави похилі». Зі спогадів доньки поета Валентини Малишко: "Текст пісні був написаний буквально за 10 хвилин на коробці від "Казбеку". Платон (Майборода) сів за інструмент, імпровізував, і ... сталося диво: пісня змахнула крильми і полетіла, полетіла для того, щоб ніколи не приземлитися. Це було настільки прекрасно – у батька виступили сльози на очах, він одвернувся до вікна..."

(Звучить запис пісні "Ми підем, де трави похилі")

Читець: Цвітуть осінні тихі небеса,
Де ти стоїш блакитна, як роса.
В очах засмуток темний, мов ожина.
Моя кохана, мріялось – дружина.
Лиш сон далекий видивом майне,

Хоч не забудь, а згадуй ти мене.

Я під вікно прилину повесні,
Щоб ти знялася пташкою вві сні.
Де обнімала кучері-волосся,
Де пригортала те, що не збулося,
Що не воскресло в літечко сяйне...
Хоч не забудь, а згадуй ти мене.

У тебе смуток – в мене ревний жаль,
У тебе вечір – в мене ніч і даль.
Я під вікном постою із журбою,
Куди ж мені подітися з тобою?
Хай серце серцю звісткою війне...
Хоч не забудь, а згадуй ти мене.

(А. Малишко "Цвітуть осінні тихі небеса")

Ці рядки були покладені на музику Олександром Білашем і стали улюбленою піснею багатьох українців.

(Звучить запис пісні)

Перший ведучий: Поезія "Чому сказати й сам не знаю...", яка більше відома під назвою "Стежина", була створена за вісім днів до смерті поета. Вона стала лебединою піснею митця. У цьому творі Малишко вдається до використання образу стежки як символу життя людини. У кожного своя стежка, кожний вибирає сам, якою вона буде, де проляже. Митець не закликає бездумно кидатися в далекі світи в погоні за примарним щастям, щоб потім каятися, шкодувати, марити в снах і наяву за батьківським порогом і стежиною, що веде на Батьківщину.

Завжди слід залишатися Людиною, не забувати рідний дім, неньчин рушник із квітками щастя. Стежина одна, але доля готує безліч перехресть, на яких не треба губити добро в душі, яке виплекали в нас батько й мати.

Читець: В вечірню годину, де в зорях долина,
Де вогником світиться дім,
Шумить під вікном молода тополина,
Неначе у серці моїм.
Там юність ходила у росах до хати
І жевріла цвітом вона,
Там батько не спить і задумалась мати,
Ота, що у світі одна.
Синів виростили, не зводили з ока,
Любили в житті над усе,
Шумить під вікном тополина висока,

Мов звісточку дальню несе.
А вогник їм сяє, мов спогад про сина,
Не все ж повертає назад.
І журиться вікнами наша хатина,
І шепче задумливий сад.
Та де б не ходив я в далекій дорозі,
В чужім чи у ріднім краю
Я згадую вогник у тихій тривозі
І рідну хатину свою.
Бо дивляться в далеч засмучені очі,
Хоч тінь там моя промайне,
Бо світиться вогник у темнії ночі,
Мов кличе додому мене!

(А. Малишко "Вогник")

(Звучить запис пісні "Стежина")

Спів Андрія Малишка колись брав за серце його друзів: поетів, композиторів. Його вірші-пісні тривожать душу багатьох людей, тому його пісенна творчість буде жити доти, поки живе Україна й український народ.

Твори Андрія Малишка:

Вибрані твори в 2-х т. / А. Малишко. – Київ : Дніпро, 1982 –

Т. 1. Поезії. 1982. 302 с.

Т. 2. Поезії. 1982. 311 с.

Вибрані твори / А. Малишко. – Київ : Радянський письменник, 1990. – 167 с.

Балади / А. Малишко. – Київ : Дніпро, 1987. – 94 с.

Далекі орбіти / А. Малишко. – Київ : Криниця, 2004. – 608 с.

Поезії / А. Малишко. – Київ : Радянський письменник, 1978. – 295 с.

Література про життєвий і творчий шлях поета:

Александрова Г. "Мене народила доля словом..." / Г. Александрова // Дивослово. - 2013. - № 6. - С. 54-57.

Андрій Малишко // Чумацький шлях. - 2016. - № 1. - С. 2.

Беценко Т. Народнопісенні універсалії в мовотворчості Андрія Малишко / Т. Беценко // Дивослово. - 2012. - № 11. - С. 34-39.

Галущенко Г. "Пісня про рушник" А. С. Малишка - данина пам'яті матері. Урок любові й доброти. 7 клас / Г. Галущенко // Вивчаємо Українську мову та літературу. - 2015. - №13-14 (трав.). - С. 21-25.

Десятникова Г. А. Малишко "Пісня про рушник" / Г. Десятникова // Українська мова та література. - 2012. - лип. (№ 13). - С. 42-46.

Жежера В. Малишко одвернувся до вікна й заплакав / В. Жежера // Країна. - 2012. - № 43. - С. 54-57.

Кобелецька О. "Пливуть твої дзвони над серцем моїм і над віком" / О. Кобелецька // Літературна Україна. - 2014. - 2 жовт. - С. 12.

Кроп Т. "Тільки б голос твій чути і ніжність твою берегти" / Т. Кроп // Літературна Україна. - 2012. - 22 листоп. - С. 1, 6.

Кушнір Л. "Отут я походив..." / Л. Кушнір // Україна молода. - 2012. - 14 листоп. - С. 8-9.

Луцій С. "Буду те говорити, що у серці записано мною" / С. Луцій // Дивослово. - 2012. - № 11. - С. 27-33.

Малишко Андрій (1912-1970) // Українські письменники: біографії, огляди творчості, літературні напрямки і течії, літературознавчий словник. - К., 2011. - С. 157-161.

Массовер Г. Рушник поетової долі: Андрію Малишку - 100 / Г. Массовер // Вісник Книжкової палати. - 2012. - № 12. - С. 38-39.

Мовчун А. З піснею сміявся, плакав і журився... : (до 100-річчя з дня народження Андрія Малишка) / А. Мовчун // Початкова школа. - 2012. - № 11. - С. 58-61.

Назарова В. Пісенна творчість А. Малишка / В. Назарова // Українська мова та література. - 2010. - груд. (№ 46-47). - С. 11-14.

Неділько В. "Сонця і правди сурмач..." : 14 листопада - 100 років від дня народження поета / В. Неділько // Шкільна бібліотека. - 2012. - № 19-20. - С. 7-12.

Панасюк К. України серце боронив... / К. Панасюк // Військо України. - 2012. - № 11-12. - С. 76-78.

Подобед О. Андрій Малишко : знаменитий випуск Київського інституту соціального виховання / О. Подобед // Історія України. - 2014. - листоп. (№ 21). - С. 27-29.

Почтар К. Система уроків з вивчення творчості А. Малишка : 7 клас / К. Почтар // Українська література в загальноосвітній школі. - 2007. - № 8. - С. 39-46.

Сазонова Т. Пісенність поезії А. Малишка : урок-дослідження в 11 класі / Т. Сазонова // Вивчаємо Українську мову та літературу. - 2007. - №17-18 (черв.). - С. 24-28.

Сокур А. Гідний пам'ятник Матері вкраїнській. Вивчення "Пісні про рушник" Андрія Малишка. 11 клас / А. Сокур // Українська література в загальноосвітній школі. - 2009. - № 5. - С. 39-41.

Сом М. "Поезія - це діло совісне" : до сторіччя від народження Андрія Малишка / М. Сом // Літературна Україна. - 2012. - 8 листоп. - С. 1, 6.

Співець життя, молодості, любові : до 100-річчя від дня народження А. С. Малишка // Календар знаменних і пам'ятних дат. - К., 2012. - № 4. - С. 57-69.

Філь Г. Співець української долі, життя та любові (до 100-річчя від дня народження А. Малишка) / Г. Філь // Народна армія. - 2012. - 10 листоп. – С. 15-16. - (Спецвипуск № 11 "Світогляд").

Чечель Л. Його стежина в ріднім краї... : до 100-ліття від дня народження Андрія Малишка / Л. Чечель // Культура і життя. - 2012. - 16 листоп. - С. 12.

Чимшит І. Андрій Малишко "Пісня про рушник" / І. Чимшит // Вивчаємо Українську мову та літературу. - 2016. - № 31-32 (листоп.). - С. 25-29

Шпак В. Коли хочете любити Україну - любіть Андрія Малишка / В. Шпак // Урядовий кур'єр. - 2012. - 15 листоп. - С. 1, 10; Демократична Україна. - 2012. - 16 листоп. - С. 18.

Інтернет-ресурс

Андрій Малишко [Електронний ресурс] – Режим доступу : www.pisni.org.ua/persons/21.html/(дата звернення 18 жовтня 2017) – Назва з екрана.

Андрій Малишко : пісні біографія [Електронний ресурс] – Режим доступу : www.pisni.org.ua/persons/21.html/(дата звернення 18 жовтня 2017) – Назва з екрана.

Поезія

Її не купиш цвітом провесен,
Ані горлянкою, ні чином.
Поезія — це діло совісне,
Не грайся нею безпричинно.

Така собі, не знає старості
І на чолі не ставить дати,
Із чорним попелом і паростю
Стоїть одвічно біля хати.

І не легкими переливами —
Важкою кров'ю серце крушить,
Сяйне крилом своїм малиновим,
А чи обніме, чи задушить.

Д. Маминько

Для заміток

Солов'їне серце України

Сценарій поетичного вечора-посвяти до 105-ї річниці від дня народження Андрія Малишка

Автор-укладач *Варвара Василівна Потуремець*

Редактор	С. В. Сичова
Комп'ютерна верстка	О. Є. Пугачов
Відповідальна за випуск	М. Г. Максименко

Підписано до друку 01.11.2017. 16 стор. Тираж 3 прим.
Обласна бібліотека для юнацтва імені Олеся Гончара
36039, м.Полтава, вул. О.Гончара, 25а